

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D., JUDr. Dagmar Nygrínové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **L. B.**, zastoupená JUDr. Milanem Paláčkem, advokátem se sídlem Národní 27, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 3. 2009, č. j. 61 Az 98/2007 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Milana Paláčka **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 19. 9. 2007 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž ve správním řízení uváděla jako důvod své žádosti obavy o svůj život a zdraví, neboť byla dle svého tvrzení v místě svého pobytu v domovském státě delší dobu vydírána a fyzicky ohrožována ze strany muže, který je příslušníkem ukrajinských policejních složek. Tento muž ji nutil ke společnému soužití, a to i za použití služební zbraně. Žalobkyně poté odcestovala na základě krátkodobého víza k pobytu do 90 dnů na území České republiky. Z důvodu obavy o svůj život a zdraví po případném návratu na Ukrajinu však ještě před vypršením tohoto víza požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 9. 2007, č. j. OAM-1-726/VL-10-11-2007, žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“). Hlavním argumentem žalovaného odůvodňujícím zamítnutí žádosti byl závěr, že skutečnosti tvrzené žalobkyní nejsou podřaditelné po žádný z důvodů pro udělení azylu taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu a že navíc muž, který žalobkyni vyhrožoval, vůči ní vystupoval jako soukromá osoba a nikoliv v postavení orgánu státu. Svou situaci tak měla žalobkyně řešit v rámci právních nástrojů, které jí skýtal právní řád země původu. Pokud jde o nenaplnění důvodu pro udělení doplňkové ochrany, dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně neuvédla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by jí v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného správní žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Namítala především, že došlo k nesprávné aplikaci § 16 zákona o azylu, neboť nebyly naplněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalobkyně dále napadla rozhodnutí správního orgánu pro absenci výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a výroku o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný porušil v průběhu řízení o žádosti o udělení azylu pravidla správního řízení, zejména povinnost zjistit přesně a úplně skutkový stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Krajský soud rozsudkem ze dne 12. 3. 2009, č. j. 61 Az 98/2007 - 28, žalobu zamítl. Ve svém rozhodnutí se ztotožnil s argumentací žalovaného, že žalobkyní tvrzené důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona o azylu. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně týkající se absence výroku o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu ve výrokové části rozhodnutí žalovaného správního orgánu, ani námitce vad správního řízení.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, ve které namítá důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a zároveň žádá o to, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Ke své argumentaci týkající se důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatelka uvádí, že byla porušena její procesní práva zaručená v § 3b odst. 2, § 10 odst. 3 a § 22 odst. 1 zákona o azylu, neboť s ní žalovaný správní orgán během řízení o její žádosti jednal prostřednictvím tlumočnicka z ruského jazyka, kterému stěžovatelka sama nerozumí. Dále bylo do jejích procesních práv zasaženo tím, že bylo řízení vedeno tendenčně a bylo jí dokonce poskytnuto ze strany žalovaného správního orgánu chybné poučení, že jí uváděné důvody jsou dostatečné pro udělení azylu. Žalovaný správní orgán stěžovatelku nepoučil o právní úpravě azylu a o právní úpravě pobytu cizinců v České republice. Stěžovatelka také namítala, že žalovaný správní orgán nezjistil skutkový stav věci nezbytný k rozhodnutí ve věci tak, aby o něm nevznikly důvodné pochybnosti, a to zejména v otázce pronásledování stěžovatelky v domovském státě a obecně v otázce stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Podle stěžovatelky není pravdou, že by vyhrožování a útoky, jimž byla ze strany uvedené osoby vystavena, nikde nehlásila. Obrátila se opakovaně na ukrajinské policejní orgány. Její podnět byl ovšem odmítnut s odůvodněním, že policisté nebudou trestně stíhat svého kolegu a že jako žena musí takové jednání snášet. Poté se obrátila na místní politické orgány, i v tomto případě však neúspěšně. Z tohoto důvodu nabyla přesvědčení, že je jako žena méněcenná a nemá rovnoprávné postavení a ochranu, zvláště když vystupuje vůči muži, který je sám policistou. Rozhodnutí žalovaného považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud jde o závěr žalovaného, že stěžovatelka není pronásledována z azylově relevantních důvodů. Podle stěžovatelky je nepřezkoumatelný také výrok rozhodnutí správního orgánu, neboť v něm není uveden konkrétní důvod zamítnutí žádosti.

Ke své argumentaci týkající se kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvádí stěžovatelka, že krajský soud dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům a nesprávně hodnotil žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť byl v jejím případě naplněn důvod poskytnutí azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V případě návratu do vlasti se obává psychického nátlaku a dalšího sexuálního pronásledování a ohrožování jejího života a zdraví, přičemž orgány policie ani jiné kompetentní orgány v zemi původu jí nejsou ochotny poskytnout ochranu.

Ohledně kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. namítá stěžovatelka, že krajský soud nerespektoval její právo na jednání v mateřském jazyku, dokonce jí ani nezaslal rozsudek přeložený do ukrajinského jazyka, ač o to výslovně žádala. Krajský soud navíc převzal do svého rozhodnutí skutková i právní tvrzení žalovaného správního orgánu a nepřezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu ani se nezabýval přezkoumatelností tohoto rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že stěžovatelka neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a nebyly naplněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejedikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (blíže viz citované usnesení zdejšího soudu).

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Pokud jde o námitku stěžovatelky týkající se porušení jejích procesních práv ve správním řízení v tom smyslu, že nerozuměla průběhu řízení, neboť jí byl přidělen tlumočnick z ruského jazyka, kterému nerozumí, námitku tendenčního vedení řízení ze strany žalovaného, jakož i námitku nedostatečného či chybného poučení ze strany žalovaného, jedná se o námitky uplatněné stěžovatelkou až v kasační stížnosti, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla, jedná se tedy o námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné.

Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu ze strany správního orgánu, poukazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou rozhodovací praxi, podle které má správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody pro udělení azylu v tomto ustanovení uvedené. To však neznamená, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutkový stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41,

www.nssoud.cz a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS). V tomto případě z tvrzení stěžovatelky nevyplýval, jak bude ještě dále vysvětleno, jakýkoli důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany, proto žalovaný nepochybil, pokud již další důkazy k těmto tvrzením stěžovatelky neopatroval.

Stěžovatelka dále nesouhlasila s konstatováním žalovaného a krajského soudu, podle něhož se stěžovatelka neobrátila o pomoc na kompetentní orgány v zemi původu. I tato námitka však musí být hodnocena jako zjevně bezúspěšná, neboť jak vyplývá ze správního i soudního spisu, stěžovatelka v žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v žalobě uváděla, že skutečnosti, pro něž žádá o udělení mezinárodní ochrany, v zemi původu neohlásila a z tohoto tvrzení vycházeli také ve svých závěrech žalovaný i krajský soud. Až v kasační stížnosti přišla stěžovatelka s opačným tvrzením, k němuž tudíž Nejvyšší správní soud nemohl ani při posouzení ostatních námitek přihlížet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Úspěšná nemůže být ani námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť, jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace, žalovaný svůj závěr o tom, proč z tvrzení stěžovatelky nevyplývaly důvody pro udělení mezinárodní ochrany, dostatečným způsobem odůvodnil. Výrok rozhodnutí, kterým byla žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, z formálního hlediska plně odpovídá požadavkům zákona o azylu i správního řádu a nelze ho tudíž shledat nepřezkoumatelným. Důvody, proč byla žádost zamítnuta, patří do odůvodnění rozhodnutí, nikoliv do jeho výroku (viz § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), což žalovaný také plně respektoval.

Pokud jde o námitku, podle níž došlo k nesprávnému posouzení otázky, zda stěžovatelka splňovala podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, je třeba připomenout, že podle tohoto ustanovení se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Jak již bylo mnohokrát judikováno, azyl lze podle citovaného ustanovení udělit právě jen v případě hrozby pronásledování z citovaných taxativně vymezených důvodů. V daném případě hrozby, jimž je stěžovatelka dle svého tvrzení v zemi původu vystavena a které mají spočívat ve vynucování společného soužití uvedené osoby a stěžovatelky, nelze považovat za pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti či z důvodu zastávání určitých politických názorů, ale ani z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině či z důvodu pohlaví, jak by snad mohlo vyplývat z argumentace stěžovatelky. To ještě samo o sobě nevylučuje, že by tyto skutečnosti mohly zakládat důvody pro udělení doplňkové ochrany, závěry žalovaného a krajského soudu ohledně doplňkové ochrany však stěžovatelka v kasační stížnosti nenapadala, Nejvyšší správní soud se touto otázkou tedy nemohl zabývat.

Navíc, jak z hlediska udělení azylu, tak případně z hlediska udělení doplňkové ochrany, stěžovatelka nesplnila další nutnou podmínku, neboť byla dle svého tvrzení vystavena hrozbě pronásledování či případně vážné újmy ze strany soukromé osoby (jednání policisty v daném případě nesouviselo s výkonem jeho služby), ovšem nepokusila se obrátit na příslušné orgány policie, případně na jiné orgány veřejné moci s žádostí o poskytnutí ochrany.

Podle § 2 odst. 7 (nyní § 2 odst. 8) zákona o azylu se za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství.

Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Nejvyšší správní soud se k otázce původců pronásledování a vážné újmy a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu již opakovaně vyjádřil, a to mj. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaném pod č. 1749/2009 Sb. NSS, rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, www.nssoud.cz či v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, publikovaném pod č. 1806/2009 Sb. NSS. Z této judikatury vyplývá, že, jde-li o původce pronásledování z okruhu soukromých osob (či analogicky při zvažování důvodů pro udělení doplňkové ochrany o původce vážné újmy z okruhu soukromých osob), musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V případě Ukrajiny se, pokud jde o tvrzené pronásledování formou násilného nucení ke společnému soužití, o takovou zjevnou situaci nejedná, žalovaný tedy nemohl posoudit, zda by adekvátní ochrana byla v zemi původu poskytnuta, jestliže stěžovatelka ukrajinským orgánům násilí či hrozbu násilí ze strany uvedené osoby vůbec neoznámila.

Pokud jde o námitku stěžovatelky, že s ní krajský soud nejednal v ukrajinském jazyce, Nejvyšší správní soud především odkazuje na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st 20/05, č. 487/2005 Sb. ÚS, podle něhož čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod zakládá právo účastníka řízení neovládajícího český jazyk na tlumočení do jemu srozumitelného jazyka při ústní komunikaci se soudem, nikoliv však právo na překlad veškerých písemností, které soud účastníkovi zasílá, včetně rozhodnutí soudu. Na druhé straně však Ústavní soud konstatoval, že obecné soudy mohou v rámci výkladu procesních předpisů (viz § 18 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.) přiznat účastníkům řízení více procesních práv, než jen ta, která jsou garantována ústavním pořádkem jako práva základní. Tomu odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu, která nutnost komunikovat s účastníkem v jemu srozumitelném jazyce vztahuje v první řadě na jednání soudu, ale zároveň také na některé jiné úkony, při nichž by účastník řízení pro jazykovou bariéru, vyjde-li najevo, nemohl účinně obhajovat svá práva a mohl by utrpět újmu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 6 Azs 380/2004 - 29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2007, č. j. 2 Azs 28/2006 - 74, oba www.nssoud.cz; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2004, č. j. 4 Azs 112/2004 - 50, publikovaný pod č. 342/2004 Sb. NSS).

Těmto požadavkům ovšem krajský soud dostal, neboť po té, co stěžovatelka v žalobě upozornila na to, že neovládá český jazyk, zasílal jí veškeré klíčové výzvy v řízení v ruštině, přičemž oprávněně spoléhal na to, že je to jazyk stěžovatelce srozumitelný, neboť do tohoto jazyka bylo stěžovatelce tlumočeno i ve správním řízení, přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatelka prohlásila, že ruský jazyk neovládá, naopak je ve správním spise založen její písemný souhlas s tím, že řízení ve věci mezinárodní ochrany bude vedeno v ruském jazyce. Ani na výzvy zasílané krajským soudem stěžovatelka nereagovala sdělením, že by těmto výzvám v ruském jazyce neporozuměla. Jednání v dané věci neproběhlo, neboť obě strany souhlasily ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. s tím, že bude o věci rozhodnuto bez jednání. Je pravdou, že krajský soud stěžovatelce nezaslal překlad rozsudku do ruského či ukrajinského jazyka, není však pravdou, že by o to stěžovatelka výslovně požádala, taková žádost ve spise založena není. Ani tímto postupem krajského soudu nevznikla stěžovatelce žádná újma, neboť proti rozsudku krajského soudu podala včas kasační stížnost a zároveň jí byl na její žádost ustanoven advokát, který kasační stížnost doplnil tak, aby ji bylo možné projednat.

Pokud jde o námitku stěžovatelky, že krajský soud převzal do svého rozhodnutí skutková i právní tvrzení žalovaného správního orgánu, nepřezkoumal dostatečně napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu a nezabýval se ani přezkoumatelností rozhodnutí správního orgánu, poukazuje Nejvyšší správní soud na svou judikaturu týkající se otázky přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, či ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93; vše dostupné na www.nssoud.cz). Skutečnost, že se Krajský soud v Ostravě v daném případě přiklonil při odůvodnění svého rozsudku k argumentaci žalovaného, jakož i k jeho skutkovému hodnocení případu, a ztotožnil se s ním, nezakládá sama o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí či jinou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. V daném případě se krajský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi žalobními body stěžovatelky, které byly navíc v žalobě velmi vágně formulovány, a své rozhodnutí také dostatečně a logickým způsobem odůvodnil. V závěru svého rozhodnutí (na straně 5) se krajský soud zabýval také pouze obecně formulovanou žalobní námitkou nedostatečného odůvodnění rozhodnutí žalovaného a neshledal ji důvodnou; s tímto závěrem se Nejvyšší správní soud, jak vyplývá z výše uvedeného, ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát, v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 4 200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé) a dále 600 Kč na úhradu hotových výdajů [§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů], celkem 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2009

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu